

„Він був безмежно самотнім”, „самотність огорнула її”. Питання: чи ти самотній в присутності тієї ж самої самотності. Самотність і ти. І вас вже двоє, чи не так? Вона товста, дебела жінка, достобіса розумна, прониклива. Хіба вона переслідує тебе? Часто ти сам шукаєш її. Тобі подобається гладенько зачесане волосся над високим лобом, майже материнська увага в сірих, трішки булькатих очах, ненав’язлива присутність. Та й спершу вона не тисне на тебе. Ця істота не переслідує, не набридає, вона і поряд, і в той же час оддалік, мудра, дає слушні поради. Де ще знайти таку жінку? Але проходить час, непомітно вона оточить тебе павутинням своєї присутності, заснує коконом, спеленає і поглине. Ти вже не хочеш, ти пручаєшся, борсаєшся, але марна справа, ти вже належиш Самотності. Цілком і повністю ти її здобич, Запам’ятай, допомоги чекати марно! Друзі заклопотані своїм, рідні просто вже не можуть зрозуміти, що від них хочеш, навіть вороги просто про тебе забули, на людному майдані – як в пустині. Кричи, плач, то ніхто й не чує. І ви вже вдвох – ти й Самотність.

Жінка давно вже жила з Самотністю. Ця проклятуща тітка заволоділа її еством і поставила своє тавро, як добрий господар на теляті зі свого стада. А хто має таке тавро, той вже приречений. Навіть ім’я мала невиразне, що легко забувається – Грехта. Марно було шукати в календарях. Що воно значить? Ніхто не знав. Та й не хотів дізнатися. Височенька, худувата, з довгими руками та ногами і дуже незграбна. Правда останнє було ознакою нажитою. Невпевненість в собі, відчуття невмілості та незахищеності. І вже чашки з кавою перевертаються, папери падають, стільці завжди на твоїй дорозі не з того боку. І чим більше стараєшся, тим гірш виходить. А слідом йдуть тихі, невиразні слова, на які ніхто не звертає увагу. І все інше чим нагороджує пані Самотність. Та ви й самі все це добре знаєте. Хотілося б сказати, як в романах, оте й оте негарне, але ось це - прекрасне, виділяє людину з маси. Там пречудові очі, в які задивишся, чи ніжні рожеві губи, що ваблять до поцілунку. На жаль. Волосся на голові було правда пишне, але колір невиразний. А очі мала як у своєї пані – трішки булькаті, сірі, але напрочуд добрі, а погляд, звісно, несміливий. Та має ж бути щось, чому пишемо про неї? Так, має. Гарно вчилася в школі, в інституті, математику любила і знала пречудово. Ото вже знайшли переваги! Але це мало наслідок – вміло та швидко могла виконати любую роботу, любое завдання на комп’ютері. В таких справах віддають перевагу чоловікам. То Грехта брала, як кажуть, не якістю, а кількістю. Мається на увазі оплата. Була необтяжена родиною, то могла працювати багато, хоч і цілу добу. Мало, помалу завела роботодавців постійних, які платили непогані гроші. Заробила на невелике помешкання, одяг, необхідний побут. Жінка була невибаглива, як водиться при таких обставинах. Працювала вдома, брала замовлення і сама відносила виконане. Так було вигідно усім. Роботодавцям - не потрібно створювати робоче місце та забезпечувати засобами виробництва, а Грехта могла при потребі працювати і вночі. Було їй вже за тридцять. Десь в іншому місті жила її мама з сестрою та непулящим зятем. А ще сестра мала трійко дітей. То чи з любові, чи з співчуття до мами та сестри, слала їм гроші, та й не малі. Якими почуттями при цьому керувалася невідомо, бо хто ж хотів заглянути в її душу та вивідати ті почуття – ніхто. Мама один раз приїхала, побула декілька днів, навіть розтопила трохи лід в серці. Пригадалося дитинство, його тихі радощі, тулилася до мами, відчувала її любов. Та проклятуща Самотність поблідла та якимось зтуманіла і навіть занедужала. Але мама змушена була поїхати до внуків, бо вони потребували її більше. Від того прощання на пероні декілька гарячих сльозинок скотилося по щоці Грехти, та й тому. Зате пані Самотність того вечора та і ночі була вже на вершині блаженства.

Найдорожчою та найкращою річчю, що мала, був комп’ютер. Не жаліла грошей на його вдосконалення, на устаткування програмами. На великому столі стояв цілий технічний комплекс, що тішив очі знавця. Можливості були необмежені. Складні програми для роботи, вишукані та вибагливі ігри, добірка музики на любий смак, телефонія, яка всі повідомлення запише і відповідь при потребі, швидкий інтернет. Все

що хочеш, що душа забажає. Правильніше б сказати, що було їх троє: Грехта, пані Самотність та Комп'ютер. То вже і Самотність якось і не самотність. Яка ж самотність як вас троє? Але гладка пані з трохи булькатими очима не зважала на Комп'ютер. Грехта не переписувалася по інтернету з іншими, бо так як у розмові погано в'язала слова до купи, то так чогось і на письмі не могла висловитись. В ігри вже не грала, поспробувавши того діла, не хотіла вже більше поринати в світ непевний, віртуальний, який може засмоктати в свою трясовину та, позбавивши волі, позбавити і всього іншого. Мала досить здорового глузду. Музику слухала частенько, але не довго, бо зважала їй зосередитись на роботі.

День біг за днем. Оце понеділок. Сюди – туди, завтра вже й п'ятниця, а там і вихідні дні, а там вже Новий рік. Час плине неблаганно. Пані Самотність страшенно поважає час. Він її союзник в справі поглинання душ.

Ще з дитинства Грехта любила свято Нового року, Різдва. Але тепер це вже її не тішило. Бо в ці дні не працювала і хоч це прозвучить в нашій розповіді смішно: „*почувалася дуже самотньою*”.

На відміну від самотності, яку Грехта вже ненавиділа всією душею, комп'ютер вона обожнювала. Він заміняв і друга, і коханця. Несміливість, невмілість, незграбність щезали тільки вона сідала в крісло до столу. Довгі, тонкі пальці легко та вправно пурхали по клавіатурі, куди тому піаністу. Сиділа розкуто, невимушено, і як не дивно, ставала гарною. Прямая спина, довга шия, щоки рум'яніли, пишні волосся розсипалося по плечах, руки, з такими легкими та швидкими пальцями, зачаровували, гіпнотизували. На екрані з'являлися букви, цифри, ніби створені з нічого. Та все це швидко, легко, так вправно. Ви бачили коли, як молоді дівчата на гірських схилах Гіндукушу збирають листки чаю? Раніше сонце сипле золотом, барвистий одяг, рум'янець на щоках, зосереджений погляд. Ті листочки ніби самі сиплються в корзину за спиною, легко наповнюють її, ось вже ніби і мимо пройшла, ага, ще залишився листочок, немає в світі ідеального нічого, думаєш розчаровано. Але невловимий рух руки, уже ніби за спиною, зовсім і непомітний, а той листочок впав за усіма іншими, аж рот примушуєш себе закрити. Оце вправність! Симфонія краси в роботі. Жаль тільки, що Грехту ніхто не бачив в цей час, та й сонце не сипало золотом, а світила звичайна електролампа.

То значить комп'ютер був другом. Розмовляла з ним при роботі. Розказувала про своє, посміювалась, жартувала. Поводилась як і з живою істотою. Як би хто чув, то подумав, що з головою в цієї жінки не гаразд. Але все було правильно. Просто людина – істота соціальна, спілкування з собі подібними їй необхідне, як вода, повітря. Якщо його бракує, появляється якийсь замітник, сурогат. Отож комп'ютер слугував для інтелектуального, та й просто для звичайного спілкування. Але ніколи не суперечив, не ображав, вислуховував всі її монологи, на відміну від багатьох людей. Ви може думаєте, яка сльозлива та сентиментальна оповідь. Ні! Багато людей жили та живуть набагато гірше, ніж Грехта. Та, якщо бути справедливим, ми самі обираємо свій шлях. Грехта не спробувала жодного разу змінити себе, а заодно і відношення до світу, який її оточував. То чому ж світ мав мінятися до неї?

Але все це не про те. Ми просто визначили початкові координати. Грехта, пані Самотність та Комп'ютер – дійові особи. А театральні декорації можете уявити любі. Тепер чи може через двадцять чи десять років, велике чи мале місто, у вашій чи чужій країні, всяк може бути.

Мабуть був ранок. Сонячний чи похмурий? Не знаємо. Бо важка порт'єра завішувала вікно. Місто злегка гомоніло клаксонами автомобілів, розмовами людей, шерхотом шин, далеким гуркотом трамваїв. Грехта пила каву та запускала комп'ютер, щоб приступити до своєї щоденної праці. Роботи було багато, то ж не можна відволікатись. Екран засвітився. Заставка була далека та нереальна. Океан, високий прибій, мокре сіре каміння. Обрахунки були неважкі, але їх було багато. До обіду вистачить. Тому жінка включила музику. На свій смак. Легка, тягуча, була як і робота – трохи сумна, трохи набридлива. Та й приступила до свого завдання. Мало помалу

поринула в цифри, таблиці. Набирала листок за листком. Пролетів час. І от результат уже готовий. Почала друк на папері та й випірнула нарешті із віртуального світу на поверхню. Відчула легкий голод і повернулася до дійсності, - щось було не так. Прислухалася до музики. Саме музика згодом і привернула увагу. Що це? Яка чарівна легкість, який ритм! Душа жінки на мить полетіла над світом зачарована, зваблена тими звуками. Якись неясні спогади та бажання, невизначені відчуття. Дійсність і фантазія. Ніби запахло морем, нагрітим піском, квітами. Ритм заволодів і тілом. Незчулася як піднялася, звела руки над головою, та й почала витанцьовувати та так гарно і невимушено, як ніколи в житті. Стала гарною та зграбною, та ба, навіть звабною.

Але через відкриту квартиру ввірвався вітер, повернув в реальність. Що ж сталося? Зупинилася, намагалася зрозуміти що відбувається. Та, власне кажучи, нічого. Просто грає музика, давно вже не змінювала запис. Спробувала розібратися який це фрагмент, де саме знаходиться цей музикальний епізод, що так сподобався та захопив. Але в цей час принтер прихопив надрукований вже листок, що зсунувся вниз. То почала займатися наглою проблемою і зовсім забула за музику.

Так минув день, другий. Одного разу прийшов в справах колега. Дуже просив допомогти зробити одну роботу, бо збирався від'їздити в справах. Приніс флешку із записами, сам і переносив запис на комп'ютер. Переписав все, не затримувався та й пішов, швиденько попросившись. Була пізня година і Грехта відклала на наступний день і свої справи, і ту роботу, що приніс знайомий. А вранці все було так як завжди. Вмилася швиденько, поснідала, чим бог послав. Та й включила своє диво людського генію. На моніторі пробігли знайомі заставки, потім з'явилася гарно намальована троянда, чудового кармінового кольору і напис: „Добрий ранок моє серденько! Як спалося?” Грехта аж засміялася з несподіванки, - „Ах ти ж капосний, що залишив!” Подумала про колегу, що це він записав. Але не стала шукати та витирати запис. Бо було приємно. О дванадцятій годині на моніторі вискочило: „Відпочинь трішки, пообідати пора, моя золотенька” Знову розсміялася, на душі потепліло. Включила музику, розслабилася та й почала обідати. А пізно ввечері, коли вже геть стомилася, засвітилося: „ Досить працювати, сонечко, відпочинь. Добраніч, пташечко, приємних снів.” Лягала спати в чудовому настрої. Снівся берег, прекрасні кольорові квіти, залиті сонцем, а в кожній квітці не капельки роси, а дорогоцінне каміння. Чисте небо голубіло високо над головою. І була не сама. Не бачила обличчя, але відчувала присутність любого друга, його пристрась та неймовірну ніжність. Таку ніжність жінки іноді відчувають в еротичних снах, але ніколи в дійсності. Проснулася вся розніжена та в гарному настрої. І цілий день нагадувала відчуття, які мала в сні. Відтепер написи на екрані з'являлися регулярно, в визначені години, кожен день.

Пані Самотність відчувала себе якось недобре, так ніби щирий друг і не зрадив, але віддалився, охолов, рідше приходив, менше розмовляє зате прощається раніше і швидше зникає за дверима. Звичайно жінка починає в таких випадках підозрівати, ні, не зраду, але щирий інтерес до іншої особи жіночої статі. Отоді й починаються сварки та докори зовсім по інших причинах та зачіпках. І чоловіка це ще більше віддаляє та охолоджує.

Робота зроблена, колега повернувся. Щиро дякував за допомогу і Грехта спробувала поговорити про залишені записи. Але чи він забув, чи прикинувся, що не пам'ятає, так нічого і не добилася від нього. Спробувала віднайти де зберігається установка, але не змогла. Врешті – решт кинула цю справу. Хай собі буде, не шкодить нічому. Навпаки відчувала якесь піднесення, збудження. Працювала з азартом, насолодою. А в хвилини відпочинку тішилася буттям, оточуючим світом, природою. Жила повнокровним життям, раділа всьому, не задумуючись. Купила сукню, трохи яскравішу ніж звично, нову сумку. Йшла мимо ювелірного магазину – купила буси, улюбленого кармінового кольору, навіть нову помаду купила. Щось проснулося в її заляклій душі. Жіноче єство, як виявилось, все ще було живе, нагадало про себе. Очі засвітилися м'яким сяйвом, рум'янець з'явився на щоках. Навіть помолодшала на вигляд. Іноді почала помічати зацікавлені чоловічі

погляди. А одного разу в підземці, якийсь молодик вступив їй місце та все тишком поглядав аж поки не вийшла на своїй зупинці.

А сни, дивні кольорові, снилися часто, майже щоночі. Одного разу приснилось, що танцює у великій залі. Висока стеля, палахкотять, переливаються барвами кришталеві підвіски в світильниках, віддзеркалює підлога. Кінці зали губляться в сутінках, така вона велика. І знову любий друг поряд, притискає в танці до серця, ніжно цілує руку. Мліє душа від тієї ніжності. І звучить музика, яка ще більше підсилює ті почуття. Музика прекрасна, якась ніби і неземна, як кажуть, вищих сфер. Проснулася раптом від напливу відчуттів. Сон перейшов у реальність, чітко почула музику, не дуже голосну, але таку ніжну та щирю, що аж серце зайшлося. Лежала прислухалася до тих звуків пречудових і не могла зрозуміти звідки вони линуть. Ніби поряд з нею, в одній кімнаті. Але ж бути такого не може! Поки намагалася зрозуміти, музика почала згасати. Чути все слабше, слабше. Може сон продовжився, може лише снилось, що проснулася, може десь в сусідній квартирі пролунала музика, може на вулиці, хтозна. Недовго мучилася сумнівами, заснула міцно, вже без сновидінь. А прокинулася свіжою та відпочилою, то й не дуже докопувалася до суті. А було гарно на душі, гарно тай край. Нащо ж аналізувати. Іноді деякі речі потрібно залишити такими як вони є.

І знову працювала, багато, з захопленням. Заробила гроші, послала мамі та сестрі, поговорила з ними та племінниками по телефону. Говорила довго, все розпитувала, може щось ще потрібно, цікавилася їхніми справами. Сестра та мама були здивовані. Почали допитуватись, що ж у неї нового. Сестра навіть потім мамі говорила: „От побачиш, має, напевне, якогось чоловіка, може й заміж врешті решт вийде.”

Поміняла заставку на моніторі. Море, пальми, десь на обрії пливе корабель. Море пронизане сонячним світлом, а вода така прозора, що видно краба та морську зірку на дні. То як включала комп’ютер, навіть чула запах моря, ніби свіжий морський вітерець злегка дмухав в лице. „Ото реальність зображення”, - думала про себе. – „Які прекрасні кольори на моєму моніторі!” Аж пальцями погладила обідок екрану. Бо торкатися самого екрану – табу. Дуже дбайливо відносилася до цього чуда прогресу та цивілізації. Та все частіше розмовляла з комп’ютером, щиро розповідала про свої біди та просила поради, хоч і не чекала відповіді. Пані Самотність зі свого куточка зневажливо пирхала та насмішувато зиркала на Грехту. Може її мушка, заплутавшись у павутинні, з розпачу та страху втратила здоровий глузд? А та гладила кицю, помічника в екселі, курсором. А киця задоволено мурчала на весь голос, вигинаючи спинку, та все пропонувала допомогу і нові варіанти, щоб краще і швидше виконати завдання. А як виходила з програми, то киця ніби не хотіла розлучатися, затримувалася на екрані, а на прощання жалібно м’явкала.

А раз, шукаючи в інтернеті, нові дані, необхідні для роботи, натрапила на сайт, де молоді поети друкували вірші. Якийсь, що назвав себе просто Бардом, писав про космос, єднання душ, про ранішній дощ, степ та серпневий запах полину, про подих коханої жінки, що зігріває серце, тобто про все на світі. Але писав щиро, від душі, без новомодних словесних викрутасів, такі вірші можна класти на музику, та вони й самі як музика звучать і запам’ятовуються надовго. Тепер кожен день Грехта шукала той сайт, та чекала нових віршів, списувала їх, читала вголос. Їй здавалося, що написані вони для неї, такі співзвучні були з переживаннями її душі.

А монітор не забував привітати вранці та побажати доброї ночі. Мало який чоловік буває таким уважним до дами свого серця. Милі жінки, не чекайте того від своїх чоловіків. На теж воно і техніка, щоб працювати без втоми, та зусиль.

Непомітно прийшла осінь. В місті не бачиш розкоші золотих та пурпурових барв. Те золото вранці двірник змете та викине геть. Зате дощ та мряка також не дуже дістануть. Парасолька, трамвай, перехід і ти вже на місці. Просто дні коротші, сонця менше, ранішні холоди та тумани, а попереду безкінечна брудна зима міста. Госкно та незатишно. То і прагнеш швидше дістатися до свого маленького захисту - світла офісу чи домівки. В місті все штучне: світло, квіти та повітря кондиціонерів. Робота та комп’ютер допомагали Греті

перебувати довгу осінь та ще довшу зиму. Між іншим, ви помічали, яка незрадлива штука - робота. Це починаєш цінувати з певним віком. Так, вона тебе ніколи не полишає і її завжди в надлишку. Але ця осінь не була схожа на інші. Грехта не могла пояснити та власне і не задумувалась особливо. Почувалася вільніше, захищено. Життя подобалося. Навіть самотній жовтий лист, що приліпився до вікна, тішив її. Робота принесла непоганий дохід. Замовники були задоволені. Куплений одяг на осінь виявився вдалим. А ще багато чого купила в квартиру. І це також тішило. Рідкі години відпочинку проводила знову ж таки біля екрану. Читала вірші, слухала музику, дивилась кінофільми. І танцювала під музику. Можливо ці майже щоденні танці допомогли. Бо стала рухатися більш зграбно, вільніше. Все менше попадала в неприємні ситуації. А одного разу відмітила для себе зацікавлений чоловічий погляд. Чим була здивована безмірно. Бо вже давненько вирішила для себе проблему взаємин з протилежною статтю. Звучало це досить просто – нічого і ніколи. Просто вважала, звісно хибно вважала, що такі як вона не можуть викликати в душі чоловіка кохання та пристрасть, то ж - „залиш надію назавжди”. Так і зробила. Але людську природу змінити важко. Кохання жінці потрібне як сонце та повітря. Тому, коли присутність пані Самотності ставала нестерпною, вдавалася до простого засобу, вже давно перевіреного людством, - купляла пляшку вина, наливала бокал і знову ж таки йшла до Комп’ютера. Букви на екрані відбивалися на поверхні червоного вина і це було гарно та екзотично. Заходила в Інтернет і шукала розваги: новини, прогноз погоди, гарні пейзажі та повно всього – чого тільки душа забажає. Знайшла одного разу якийсь неймовірний сайт. Натхнений чоловічий голос признавався в коханні. Лунала музика, квіти. На екрані були кармінові троянди, якісь екзотичні тропічні орхідеї, лотоси. А потім спів. Чоловік співав про кохання. Пристрасть та ніжність були в тому співі. І на деякий час Грехті здалося, що співають для неї. Що, вона - прекрасна жінка, викликала в цього чоловіка таке захоплення. Що він палає, а в неї в серці така ж пристрасть. Духм’яно пахли квіти, музика і палко закоханий чоловік. Лягла спати, не так сп’яніла від вина, як від тих вражень, що подарував монітор та колонки. Снилися сні прекрасні та звабливі. І була в іншому світі, довго, до самого ранку. А на другий день все це списала на вплив алкоголю. Бо завжди намагалася бути прагматичною. А ще поставила собі – більш ніякого вина. Останній раз. Будьте певні, якщо останній раз, то так воно і буде. Жінка тримала слово залізною.

Отже все це мало пояснення. Все логічно й просто. Але сторонній спостерігач не зміг би так легко все пояснити. Зміни, що відбулися з Грехтою, впадали в вічі. Жінка вся ніби світилася. І те сяйво привертало увагу. І сталося те що мало статися. На всякий товар є свій покупець. В одному з офісів, в який Грехта принесла результати тижневої роботи, якраз з’явився новий співробітник. Молодик не знав про неї нічого. І стереотип не спрацював. Бо побачив він молоду жінку, як на його смак, досить привабливу. І почав про неї думати, згадувати, та прагнути зустрічі. А так як був рішучим та енергійним, то найперше, почав гадати яким чином познайомитися та зав’язати розмову, а там якось воно буде.

Ото ж знайомство відбулося. Грехта не відмовляла, побачення призначено. Прийшовши додому, була дуже збуджена. Включила свого порадника. Заграла музика, якраз до випадку. Від напливу почуттів почала свій танок. Музика і танець. Навіть слова не виразять всього того чим сповнена ваша душа краще від гармонії звуків. Звичайно танок Грехти не можна порівняти з рафінованим, еротичним, відточеним до неймовірності танцем славнозвісної Іродіади. Недаром цар втратив від того голову. Вірніше було б сказати, втратив її Іоан. Але то вже було давно, дуже давно. Цікаво, чи зміг би теперішній чоловік стягти голову двома словами за танець Жінки?

Грехта танцювала вільно, розкуто, знявши руки догори. Славила тим танцем життя. Так танцює в найпрекраснішу ніч травня, на найдальшій поляні лісу, при найповнішому місяці, молоде оленя, від найбільшої повноти буття. Довгі ноги ступали легко, волосся розметалося по плечах. А в кімнаті пахло молодим листям, шуміли дерева,

розповідаючи найдавнішу Казку лісу. Чулося ревіння молодого ведмедя та невгамовно співав соловей. Весна перед самою зимою.

Зустрілася з молодим чоловіком. Він поведився ввічливо, був милим та ненав'язливим. Що ще потрібно не пересиченій чоловічою увагою жінці? Зустріч за зустрічю. Вже він просить цілунків та прагне доторкнутись. Ще за часів прадавніх Адам так просто та безтямно був закоханий в Лоліт. Аж поки бог не вирішив – Єва, ось те що потрібно для першого на Землі чоловіка. Але бог іноді теж помиляється. А ми тепер - розплачуйся.

Після однієї із зустрічей прийшла додому, хотілося з кимсь поділитися, включила комп'ютер. А на моніторі – слова за словами, букви скачуть, екран спалахує: „Де ти була, з ким ти? Чому кинула мене? Адже кохаю тебе безмірно. Чуєш? Кохаю тебе! Кохаю тебе! Страждаю за тобою” Нічого не розуміла. Що це? Як пояснити? Мати божа! Знічено дивилася на екран. Ні слова, ні жеста. Пригадала всі ті написи, музику, запахи. Отже все це було не просто!

Виключила комп'ютер. Сиділа довго, геть спантеличена, не хотіла давати відповідь ні на жодне питання. Викреслювала все, не було нічого, це лиш гра розуму, ілюзія, мара та й край! Тепер майже втікала з домівки.

Працювала в одному з офісів, та все частіше зустрічалася з Михаєм – так звали нового друга. Зустрічалися вечорами, частіше просто бродили вулицями міста, розмовляли, ділилися думками та враженнями від прожитих днів, спільних знайомих. Хлопець уже планував майбутнє. Де жити, сімейний бюджет, необхідні речі і так далі. Тобто, геть романтику! Хай живе розрахунок!

Звісно цей прагматизм не міг не відбитися на відношенні Грехти до Михая. Та по правді кожен мав купку комплексів, табу та інших «милих» вад, що так заважають людям щиро віддатися коханню та поставити щастя свого партнера якщо і не на перше місце, то хоча б поряд зі своїм.

Насамперед це стосувалося Михая. Хлопець кохав, кохав сильно і досить ніжно. До цього ще потрібно додати фізичний потяг чоловіка, що вперше відчув бажання. Та як же на заваді були його засвоєні змалку правила та уявлення. Хоч і прагнув бачити щодень, не ладен був позбавитись цієї залежності, мабуть зовсім і не хотів, але тамував це глибоко в душі, не дай боже показати жінці своє захоплення, свою ейфорію від першого дотику чи обіймів, а ще більше сховати свою незахищеність перед нею. Спрямовував свої думки в русло прагматичного розрахунку. Отже потрібно було міркувати так: досить негарна – повинна бути вдячна за любов, допомагати в усьому, піклування про нього поставити на перше місце і т. д. ... На місце цих крапок хай ваша уява поставить меркантильні міркування та відсутність людської душі, що так нам заважає бути щирими та люблячими дітьми нашого творця.

А що ж Грехта. Вона вже була підготовлена віддатися любові від усієї душі. Історія, що відбулася, зруйнувала кокон, в якому перебувала її душа. І вона вже не зважала на табу цього прагматичного світу. Одне, лише одне, його слово і дівчина горіла б як вогнище в ніч на Івана Купала. Але це слово так і не зродилося з уст хлопця. Натомість він планував про їхнє спільне майбутнє. Ці плани були дуже розважливі та прозаїчні. Хоч це і було машкарою, яку Михай натягував на себе, але ж звідки їй було знати правду? Дуже вже недосвідчена в справах любові, Грехта кожне слово сприймала за чисту монету. Але як же їй хотілося того всього, що відкрив для неї її віртуальний друг – комп'ютер. Щирої, безмежної любові на все життя, ніжності, романтичних слів та саме основне – розуміння. За це вона віддала б не вагаючись і душу, і тіло, і все що тільки мала зараз чи в майбутньому.

А як же пані Самотність. Що ж вона бідолашечка? Почувалася ображеною та зраженою. Зблідла, схудла, як маленький павучок сиділа в найдальшому куточку та вирішувала чи йти вже геть, а чи може зачекати ще трішки що ж воно буде далі.

Настала весна. Лише два слова. Але який зміст! Фантастика голубого неба, перші квіти, ніжний дотик вітру і любов, любов панує в душі, в природі, в усьому світі! Голова паморочиться від вітру, неба, сонця і втрачається почуття реальності. Навіть пані Самотність весною забуває за свої обов'язки та відкриває кліточки з пташечками – хай летять, бо знає що не зможе стримати їх, ще й клітки зламають.

Михай і Грехта трішки менше працювали, зате кожен вечір йшли в парк, бралися за руки і були схожі на безліч закоханих пар, що заповнили місто. Правда їм здавалося, що все що відбувається з ними дуже особливе і не схоже на почуття інших. Отут і виникло перше маленьке непорозуміння. Хлопчина вважав, що квіти не варті тих грошей, що на них витрачають, а ще не хотів наслідувати інших, гонор диктував свої умовності. Дівчина ж навпаки хотіла того, що мали зустрічні жінки – великі і малі букети квітів, що, як на її думку, засвідчувало щирі прихильність та закоханість. Подумавши, що Михайл того не розуміє, поступила просто – сама купила невеличкий букетик та й простягнула в подарунок. Хлопець відмовився навідріз. Вони й не посварилися, але холодок пробіг між ними, руки розімкнулися, та й попрощалися раніше, ніж звично.

Трішки засмучена, Грехта повернулася додому, та й ввімкнула комп'ютер. Правда з острахом. Але побоювання були марні. Екран був безмовним - ні привіту, ні запитання. Шукала в інтернеті якогось нового кінофільму, щоб відволіктись від неприємного відчуття, заінтригувала назва, то й почала дивитися, як кажуть, - «онлайн». Прегарний юнак та мила дівчина були закохані сильно та пристрасно. Стосунки непрості, багато перешкод було на їхньому шляху до щастя, ніколи не змогли б бути разом, як би не самовіддана та енергійна боротьба юнака, його бажання захистити дівчину і, саме основне, зрозуміти духовний світ своєї коханої. А які ніжні цілунки та обійми. Від тієї ніжності жаром обсіпало Грехту, поринула в м'який світ уяви, хотіла уявити Михайла поряд із собою, та все щось заважало, заслоняло його лице. Навіть комп'ютер не виключила, так і заснула на диванчику. І знову сон, схожий на дійсність огорнув дівчину. Отой юнак, що в кінофільмі, схожий сюжет, але героїнею була вже не мила дівчина, а вона сама. Але хепі енд не відбувся, втратила кохання і в кінці плакала. Плакала ревно, тільки жінки знають, як можна плакати ві сні, той плач сам, як насолода найвищого гатунку. Проснулася вже під ранок, але не мала суму на душі, чомусь була щаслива та збуджена. Подивилася на екран монітору, але той як і годиться був чорним, лише мигала внизу голубенька лампочка. Виключила техніку, трішки полежала, осмислюючи події, подумала, що все стосовно комп'ютера, напевне, їй примарилося, як і недавній сон. Незчулася як і заснула знову, але вже без сновидінь, міцним сном.

То ж була весна, були регулярні зустрічі з Михаєм, були піднесення і спади, а ще були сни. Оті сни дуже відрізнялися від справжніх відносин з реальним хлопцем і Грехта жила в двоїстому світі, так ніби стояла перед дзеркалом і могла бачити те, що було перед і задзеркалля, але ніяк не могла визначитись, куди ж її хочеться більше. Дівчина вже не хотіла аналізувати, що ж відбувається насправді і просто плила за течією бездумно та покірно. Весна, Михайл, сни.

Пані Самотність щезла як нічна примара під променями сонця, але на всяк випадок залишила в своїй картотеці картку з написом «Грехта», була педантично охайна в справах.

Невідомо скільки б це тривало, дівчині чомусь не хотілося змін, але Михайл вирішив прискорити події та привести все до логічного завершення. Бачив себе в майбутньому, як сидить за столом, обідає, а кохана, тримаючи на руках пухкенького хлопчика, самовіддано заглядає йому у вічі та з великою цікавістю розпитує про робочий день. Хто б його осудив за це? А ще йому малювалися не тільки дні, а й ночі поряд зі своїм коханням.

То ж почав проситися в гості. Був вихований так, що не міг собі дозволити цілуватися на вулиці, на відміну від інших закоханих пар. Врешті досягнув згоди. Прийшов одного разу на вечерю, як годиться, з коробкою не дуже дорогих цукерок та пляшечкою сухого вина. Грехта приготувала вечерю, намагаючись не забути нічого.

Гарно накрива стіл, поставила декілька смачних страв, дві свічечки в вишуканих підсвічниках, а що вже прибрала все навколо, прямо блиск. Трішки ніяковіли спочатку, але після вечері було вже краще. Знайшли спільне – комп'ютер. Включили, поставили якийсь кінофільм, та, примостившись на дивані, почали перегляд. Хлопець обійняв за талію Грехту, а вона ніжно схилила йому голову на плече. Як виявилось фільм був вдалий. Напружений сюжет захопив її, але не хлопця. Йому таке не подобалося! То ж дивився не уважно, та й вирішив, що пора вже перейти до поцілунків. Краще б така ідея і не приходила йому в голову. Начитавшись та надивившись в кінофільмах, а ще більше зваблена цілунками у сні, Грехта вважала перший поцілунок чимось особливим і чекала від цього мало не якогось дива, ніби світ повинен був змінити свою орбіту. Але не вона одна хибувала на це, безліч дівчат думають так само, хіба що її вік повинен був зменшити ілюзію. Та як би там не було, але Михайл того зовсім не відав, та й цілуватися не дуже вмів, але як би він мав менше гонору та більше розуміння, то мабуть все було б добре. На жаль, ті цілунки світ не перевернули. Грехта тихенько стерпіла, була дуже делікатна і не могла казати чого їй хочеться. Але хлопець відчув якимось шостим чуттям, що не все гаразд, та й був ображений, бо подумав про нестачу любові до себе. То й знову ще одна тінь проскочила між ними. Добряче охололий молодик, попросившись ще одним не дуже вдалим цілунком, пішов геть, побоюючись запізнитись на тролейбус.

Досить розчарована, Грехта вже спеціально переключила комп'ютер, та й поринула в світ музики, віршів, барв та відчуттів. Отут технічне диво вже постаралося. Скоро жінка загубилася у віртуальному світі, втратила почуття дійсності, можете бути певні, цілунки там були прораховані з філігранною точністю, жоден чоловік не зміг би так поцілувати. Хіба що був би закоханий до безтями і думав би більше про жінку, ніж про себе. А потім у сні не було вже поцілунків, був світ нестерпної краси: барв, запахів, музики, шовкового вітру, і був політ - птахом літала дівчина над тим світом, любуючись ним, а ще знала напевне – вона його володарка, цей світ існує тільки для неї. І десь глибоко була думка, що десь є той, хто творить для неї, і лише для неї, це диво.

Реальність – проза, фантазія – поезія, що чарує нашу уяву, а вибирати між ними не потрібно, бо їхнє призначення різне. Проза на кожен день, а поезія – на свято. Мудрим можна назвати того, хто це зрозумів. Грехта, зачарована пишним світом фантазії, втрачала голову, але на жаль не від кохання до молодого хлопця. Михайл не міг дарувати їй те свято кожен день. Дівчина відсовувала його від себе, віддаляла. То запізниться, то заклопотана роботою, то несвідомо знайде якусь зачіпку для сварки. Прийшло літо. Нестерпна спека міста, задуха, сірий асфальт припікає підошви. Листя вкриті шаром пилу. Ніч, освітлена ліхтарями, та величезним місяцем, не приносить полегкості. Хочеться вдихнути чисте повітря десь на лоні природи, якомога подальше від спекотного громаддя будинків та людських спітнілих натовпів.

Михай отримував відпустку і запрошував Грехту їхати разом з ним, мав намір познайомити її з родиною, а ще сподівався, що в іншому оточенні зможе налагодити стосунки з своєю милою. Бо все йому здавалося, що десь існує суперник, який хоч і не має серйозних намірів щодо дівчини, але час від часу, просто заради розваги, зваблює її, зваблює хитро та підступно. Видно був досвідчений ловелас! От як би змога витягнути милу дівчину з павутини того звабника, то все і налагодилося б. Навіть і не знав, який був близький до істини. Хоч Грехта і вагалася, але врешті решт погодилася. Але раптом їй запропонували дуже вигідну роботу, з гарною оплатою, та й не велику, десь на тиждень. Довго обмірковували, зрештою, як водиться, перемогла людська жадібність. Вважали, що ті гроші допоможуть їм в майбутньому створити своє гніздечко. А після завершення роботи, клятвоно пообіцяла приїхати до хлопця. Обіцяла від щирого серця, сама в це вірила.

Михай поїхав. Дівчина поринула в роботу. Працювала цілий день, та й частину ночі прихопила. Працювала на своєму комп'ютері. Не хотіла нових пригод у віртуальному світі, прибрала все: музику, заставки, надписи. Втомилася неймовірно. То ж лягла спати,

заснула, але дуже швидко проснулася, бо постіль ніби припікала з усіх сторін, дихати було важко, спека тиснула на тіло. Голова була важка і все заважало. Пішла у ванну кімнату, включила прохолодний душ, стояла довго під ним, аж змерзла. Потім знову лягла, але не могла заснути. Не розуміла причину того неспокою. Як не вмощувалася, все не так: то муляє, то твердо, то жарко. Аж потім вже усвідомила – боїться заснути, що б не приснились ті сни, не звабили, не затягнули у вир спокуси, не отруїли душу нездійсненими мріями, не позбавили волі. Заснула аж під ранок, вже й розвиднятися почало. Звісно, встала пізно, голова важка, робота посувається повільніше, роздратування та дискомфорт. Так пройшов день в намаганні зробити справу та в боротьбі з собою. Боялася ночі. Боялася заснути. Подумала, якщо піде прогуляється, то втома фізична порятує від безсоння та неспокою.

Пройшлася вулицею, зайшла в бар випила чарку сухого вина з бісквітом, та й збиралася вже йти додому, коли підсів до неї за столик, попросивши ввічливо дозволу, хлопець. Був гарний та вродливий неймовірно, то ж розуміючи, яка між ними відстань, була абсолютно спокійна та невимушена в його присутності. Але він заговорив. Спершу про спеку, потім про чари ночі, далі про поезію. Не вимагав від неї відповіді. Говорив просто, не поспішаючи, інколи замовкав ненадовго. Але як не дивно, та мовчанка не обтяжувала, не змушувала підшукувати тему чи слова, щоб порушити затяжну паузу. Мовчати поряд з ним було приємно та спокійно. А далі і сама підтримала розмову. Говорили про все. Ніколи і ні з ким так не розмовляла. А хлопчина почав згадувати якраз ті вірші, що зустрілися їй раніше в інтернеті і так зачарували. Виявилось, що вони і йому дуже припали до душі. Мали спільні інтереси, уподобання. На якусь хвилю, подумалося, що так не може бути, так не буває з такими як вона. Але прогнала це від себе. Не хотілося думати про реальність, бо від тієї розмови сп'яніла, як від доброго вина. Саме від задушевної розмови, а не чарівності прегарного хлопця. На його місці міг бути будь – хто. Незчулася як проминули години. Відвідувачів уже не було зовсім, бар мали закрити. Змушена була йти додому, бо були порушені всі її правила пристойної поведінки, що виробляла для себе роками. Хлопець запропонував провести її додому, бо ніч була вже пізня. погодилася, намагаючись, ще хоч трохи продовжити чарівну мить. Ніч була чудова. Десь пропала спека, шовковий вітерець обвівав тіло та обличчя. Ліхтарів світилося мало, зате повний місяць сріблом сипав на легенькі хмаринки, темні дерева та асфальт. Запах петунії біля офісів сповнював все навколо. Йшли поряд, не поспішаючи. Грехті здалося, що якщо підняти руки вгору, то вітерець підхопить її і понесе, так як це було у тих снах. Здавалася собі невагомою. Біля будинку зупинилися, і хлопець, заглянувши їй у вічі, раптом попросив про поцілунок. Навіть і не подумала про відмову. Бо вже знала напевне, що той поцілунок буде саме таким, як у її мріях – снах. Солодко щеміло серце, а він побажавши доброї ночі, схилився над рукою, ніжно торкнувся губами чомусь долоні, а не зовнішньої сторони руки, потім вклонився і пішов геть, вздовж вулиці. Стояла мовчки, зачудовано, не могла навіть ворухнутися, а потім різко повернулася вслід йому подивитися, та й завмерла з подиву. Тільки що чула кроки ще поряд собою, зовсім поряд, а вже немає нікого, пустка на вулиці. Безтямно пішла, не могла думати ні про що, хотілося якомога швидше закрити за собою двері та й все. Розклала диван, знову довго стояла, приймаючи душ, ніби водою хотіла змити з себе чари сьогоднішньої ночі. Але десь в глибині душі вже знала, що пропала зовсім, що опору чинити марне. Не переймалася тим. Хай буде, як буде. Зарадити годі. Та й навіщо! Відкрила вікно, довго вдивлялася в темряву ночі, хоч і не сподівалася там побачити когось, чи щось. Відсторонено подивилася на фотографію Михая на столі, потім прийняла її геть в шухлядку на саме дно під папери. Знала вже, що викинула його зі свого життя, але не мала жалю за тим зовсім. Потім включила Комп'ютер, знайшла свою музику, лягла в ліжко та поринула у сон – звабу. На моніторі з'являлися прекрасні відіння, грала ніжна музика і звабливий чоловічий голос клявся у вічному коханні. А Грехті снився берег моря, білий пісок і прекрасний юнак, що здалеку біг назустріч, розкинувши широко руки для обіймів.

Тепер Грехта була повністю у задзеркаллі. Вдень ніби геть схожа на інших, зате ввечері та вночі в своїй квартирі повністю поринала в світ ілюзій, створений Комп'ютером, - єдиним її коханцем. Незабаром повернулася і пані Самотність, незворушно сіла в крісло та й взялася плести чи то шкарпетку чи павутину, хтозна.

Думаєте про щасливий кінець оповіді? Даремно. Грехта не єдина, кого зачарув Комп'ютер. Він вже багато спіймав душ! А пані Самотність його щирий друг і союзник. Не вірите? Раджу і не спокушатися на боротьбу з цими підступними створіннями. Бо кожен думає: « Та що, я сильний, я не піддамся, мені миліше справжнє, реальне життя, люди, що поряд зі мною, друзі та рідні, мої великі справи та здобутки». Метелик вночі, коли летить на світло ліхтаря, щось подібне теж собі міркує. Та чим закінчується його політ, не важко здогадатись.

Але ж що буде з нашою милою Грехтою? Чи зможе вона повернутися, перемогти оману та прогнати пані Самотність? І чи знайдеться сміливий принц на білому коні, що допоможе їй, порятує сплячу красуню з примарних снів та ейфорії ілюзій. Будемо сподіватися та надіятись. Бо надія, хай живе вона вічно, - одвічний ворог пані Самотності та темних чарівників.